

Янко стоя дълго време срѣдъ голѣмата стая и гледѣ тия мили ангелски лица.

Късно презъ нощта легна той. Легна и догдето да заспи прекара презъ ума си цѣлия си животъ.

Изведнажъ четиритѣ стени на стаята и тавана блеснаха съ чудни разноцвѣтни букви... Янко започна да чете:

— Зозо!... Зозо! Зозо!...

Ала въ мигъ отъ едно креватче въ стаята изхвъркна едно малко свѣтло ангелче съ снѣжнобѣли крилца. А после отъ всички креватчета почнаха да изхвъркатъ ангелчета. Всички ангелчета се спуснаха върху стенитѣ и тавана. Изъ ржичкитѣ имъ блѣстѣха златни слънчеви лъчи, които покриваха думитѣ „Зозо“ и се явиха нови златни букви...

— Татко!... Татко!... Татко!

Ангелчетата се хванаха следъ това за ржички и въ кръгъ около Янко запѣха чудни пѣсни... Такива нѣжни, такива сладки пѣсни Янко не бѣше чувалъ никога... Чуваше той отъ пѣснитѣ само думитѣ:

— Татко!... Татко!... Име сладко!

Това се повтаряше най-често въ пѣснитѣ...

Янковото сърдце играеше лудо отъ радостъ. Сълзи, сладки сълзи се лѣеха отъ очитѣ му... Той въздъхна дълбоко и се събуди...

Потърка очи, погледна бѣлитѣ креватчета, гдето спѣха децата, и прошепна:

— Татко!... Татко!... Име сладко!... Колко голѣмо, колко свято, колко скъпо е това име!...

(Край)

Александъръ Спасовъ

